

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **TASS družstvo**, se sídlem Na Veselí 1202/4, Praha 4 – Nusle, IČ: 035 92 146,
zastoupen Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem, se sídlem Petrov nad
Desnou 270, Petrov nad Desnou,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018, č.j. 37368/18/5300-22442-712448,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 4 (dále také jen „*finanční úřad*“ nebo jen obecně „*správce daně*“, přičemž tento termín je užit obecně i pro žalovaného, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu), ze dne 13. 7. 2017, č.j. 5787532/17/2004-52525-108484. V daňovém řízení byla žalobci pravomocně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2015 po provedené daňové kontrole, když nebyl uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatého plnění od dodavatele

NIFAP, s.r.o., na základě faktur č. 2015/085, a od dodavatele KOLOS družstvo na základě faktur č. 2015/221, 2015/222, 2015/223, 2015/2004 a 2015/225, s předmětem plnění úklidové služby a úklidové práce.

[2] Z insolvenčního rejstříku soud zjistil, že na žalobce probíhalo insolvenční řízení, které však bylo usnesením soudu ze dne 22. 1. 2021 zastaveno. Za této situace má soud za to, že v době vydání tohoto rozsudku má žalobce plnou způsobilost být účastníkem tohoto soudního řízení.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení platebního výměru, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. V první části žaloby uvádí velice obecně, že správní rozhodnutí postrádají náležitosti podle ust. § 68 a 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), neobsahují odůvodnění, správní orgány se omezily pouze na konstatování právní úpravy, nehodnotily řádné důkazy, nebyly zjištěny majetkové poměry žalobce, nevycházejí ze skutečného stavu věci, v odvolacím řízení podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu nebyly hodnoceny všechny skutečnosti z moci úřední, nebyla dodržena povinnost podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, považuje rozhodnutí za nepřiměřená a nesrozumitelná, nedodržení základních zásad správního řízení podle správního řádu. Tato část žaloby je natolik obecná a šablonovitá, bez jakékoliv konkrétní argumentace ve vztahu k věci samé, omezující se pouze na citace právních předpisů a velice obecné proklamace, navíc poukazující na správní řád, ačkoliv se jedná o daně, že nemá smyslu v jednotlivostech tyto okolnosti uvádět, neboť nemohou být řádnými žalobními body.

[4] V další, konkrétnější části žaloby, žalobce uvádí, že správce daně nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v daňovém řízení najevo, když žalobce uváděl, že měl dlouhodobě nedostatek vlastních pracovníků, kteří prováděli úklid pro hlavního odběratele (korporace ISS Facility Services s.r.o.), proto si najímal subdodavatele. Poukaz na rozpor mezi počtem zaměstnanců evidovaných Českou správnou sociálního zabezpečení a počtem uvedených žalobcem na ústním jednání dne 1. 4. 2016 v bodě 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje za rozpor, který by měl ovlivnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobce uvádí, že měl 17 zaměstnanců, z toho 14 zaměstnanců provádělo úklidové práce na zakázkách, bylo třeba pro pravidelně prováděné úklidové služby minimálně 46 pracovníků a pro příležitostné práce pro AC Sparta dalších 6 až 10 pracovníků. Prostory, které žalobce uklízel, byly dostatečně známy, rozsah úklidových služeb určoval každý odběratel včetně počtu pracovníků a hodin práce, což bylo při kontrole k dispozici. Z počtu fakturovaných hodin bylo možné zjistit, že pokud by úklid prováděli pouze zaměstnanci žalobce, nebylo by to fyzicky možné, fakturované služby podle názoru žalobce správce daně osvědčil jako správné. Odběratelé nevyžadovali, kdo jmenovitě úklid prováděl, ale zájmal je pouze počet hodin a výsledek úklidu, nic nad tento rámec by neproplatili. Napadá závěr žalovaného, že součástí dokladů byly přílohy, které neměly náležitosti, konkrétně čitelný podpis nebo jména pracovníků, kteří úklid prováděli, kdo výkaz sestavil a co přesně se uklízelo (uklizené plochy byly stále stejné a byly určeny normativy úklidu), což podle jeho názoru zákon nevyžaduje. Dále uvádí, že pokud se jednatel podepisoval čitelně latinkou, protože někteří úředníci neakceptovali podpis azbukou, pak žalobci vytýká, že jeho podpis není shodný s podpisem na některých listinách. Uvádí, že nepodepsaná příloha daňového

dokladu nemůže být důvodem k odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nebo k znevěrohodnění daňového dokladu, který osvědčuje přijaté zdanitelné plnění, znovu uvádí, že odběratel rozsah úklidových služeb akceptoval a žalobci služby uhradil. Uvádí dále, že by pro žalobce nebylo praktické, aby zapisoval a kontroloval jména zaměstnanců subdodavatelů úklidových služeb, když se tito zaměstnanci mohli často měnit s ohledem na brigádnický charakter práce, nebyl oprávněn, aby tyto zaměstnance legitimoval nebo kontroloval jejich pracovněprávní doklady, stejným způsobem od žalobce přebírali práci koneční odběratelé, pokud měl správce daně pochybnosti o číslech na přílohách k daňovým dokladům, měl se žalobce na to zeptat. Žalobce nakoupil od subdodavatelů služby za 80 nebo 85 Kč a prodal je za 85 nebo 88 Kč konečnému odběrateli. Dále uvádí, že důvodem k pochybnostem o správnosti přijatých zdanitelných plnění nemůže být způsob úhrady faktur, když většina byla hrazena převodem na bankovní účty uvedené subdodavateli. V odstavci 43 žalovaný uvádí jako nedostatek, že pokladní doklad neměl náležitosti a nebyl na něm rozepsán základ daně a daň, kdy takový rozpis je nutný pouze u vedení daňové evidence, a nikoliv účetnictví. Za nelogickou považuje úvahu žalovaného, že částky, které žalobce vybral z bankomatu, se nekryjí s částkami na fakturách, neboť z bankomatu nelze často vybrat bankovky menších hodnot a ne mince, proto se vybírají zaokrouhlené částky. Uvedl, že vede řádně účetnictví a správce daně se mohl přesvědčit, komu patří účty, kam žalobce poukazoval úhrady za přijatá zdanitelná plnění. Všechny tyto okolnosti podle názoru soudu svědčí o tom, že k nim žalovaný nepřihlédl. Poté ještě dodal, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že pro provádění úklidu nejsou zapotřebí žádné stroje a zařízení ve vlastnictví dodavatelů, neboť ty patřily ISS Facility Services s.r.o. a dalších. Úklid pak nemůže být prováděn postupně, ale s ohledem na provozní podmínky (obchodní dům, železniční vagóny, kanceláře).

[5] V dalším žalobním bodu žalobce namítl, že na něj žalovaný přenáší nedostatky státní správy, když subdodavatelé byli pro něj nekontaktní nebo nepodávali daňová priznání nebo listiny do sbírky listin rejstříkového soudu, stejně jako to, že nebyli přihlášení u České správy sociálního zabezpečení nebo k dani z příjmů ze závislé činnosti ani k dani vybírané srážkou. Tyto skutečnosti žalobce neměl jak ověřit, navíc existují formy pracovněprávních vztahů (např. dohody o provedení práce), které nezakládají povinnost zaměstnavatele přihlásit zaměstnance k platbám pojistného, v oblasti úklidových služeb může být taková situace běžná, neboť jde o brigádníky z řad studentů, důchodců a žen na rodičovské dovolené. Namítá, že správce daně zde vyslovil domněnku, kterou neprokázal, neboť žalovaný nemůže z nepřihlášení se dodavatelů u České správy sociálního zabezpečení a jejich zaměstnanců dovozovat, že úklidové služby nemohly být poskytnuty, jak jsou deklarovány na daňových dokladech. Stejně je tomu podle jeho názoru i v případě materiálního vybavení, kdy dodavatelé na sebe neměli registrováno žádné vozidlo nebo sídlili na virtuální adrese, neboť to není zákonná povinnost. Neexistenci zdanitelného plnění pak nelze dovozovat ani z toho, že dodavatelé neukládali do sbírky listin příslušné dokumenty, což je běžné, neboť firmy nechťely dávat informace svým konkurentům. Je to podle něj nedostatek na straně státní správy, která tyto věci nekontrolovala a nemůže to tak být přičítáno k tíži žalobce. K celé této argumentaci odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 252/2017 body 36 až 40 a na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Mahagében.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a obsahově odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že pro správu daní se nepoužije správní řád, k čemuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. 6 Afs 264/2016. Poukázal na rozložení důkazního břemene a zpochybnění důkazních prostředků. Žalobce je povinen prokázat nejen, že k uskutečnění zdanitelných plnění došlo, ale že je i uskutečnila osoba, která je jako poskytovatel na daňových dokladech uvedena. V průběhu daňového řízení žalobce nepředložil jediný důkazní prostředek, kterým by prokázal, že ke sporným plněním došlo tak, jak bylo deklarováno, a to ze strany obchodní společnosti NIFAP a obchodní společnosti KOLOS, proto správce daně postupoval v souladu se zákonem a judikaturou, když tato plnění vyloučil. Ohledně dokladu na 436 Kč uvedl, že tuto částku nebylo třeba rozepisovat, jedná se však o drobnou nepřesnost, která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí (tento doklad dále neobsahoval další náležitosti – nebyl očíslován a neobsahoval podpis příjemce). Ohledně další žalobní námitky správce daně poukázal opětovně na rozložení důkazního břemene, což unesl vydáním výzvy ze dne 22. 1. 2016, a bylo na žalobci, aby tyto pochybnosti vyvrátil.

[7] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům (které obsahově kopírují odvolací námitky) uvedeno při hodnocení důvodnosti podaného odvolání, že sdělení České správy sociálního zabezpečení o počtu zaměstnanců dodavatelů žalobce je jedna, nikoliv však jediná okolnost, která prokazuje existenci pochybností ohledně realizace plnění, neboť není zřejmé, zda dodavatelé nějaké zaměstnance měli, či nikoliv. Tvrzení, že dodavatelé mohli zaměstnávat osoby na základě jiných dohod mimo pracovní poměr, žalobce nijak neprokázal a nic ze zjištěných skutečností tomu nenasvědčuje. Ohledně počtu osob, které měly pro žalobce realizovat práce, žalobce uvedl, že ty lze ověřit u společnosti ISS Facility, tato společnost byla finančním úřadem dotazována, odpověď této společnosti tyto pochybnosti nevyvrací. Žalobcem uváděné počty osob, stejně jako další údaje, zůstaly po celou dobu řízení pouze v rovině tvrzení, sami o sobě nemohly být osvědčeny jako důkaz o skutečném průběhu sporných plnění. Ohledně pochybností týkajících se podpisu předsedy žalobce na předložených nebo veřejně dostupných listinách je uvedeno, že tato skutečnost nebyla stěžejním důvodem, pro který nebyl uznán nárok na odpočet daně, jednalo se o další zdroj pochybností. Žalovanému se nezdá pravděpodobné, že by úřady po této osobě požadovaly podpis latinkou, nikoliv azbukou, povinnost čitelného podpisu ani žádný právní předpis nestanoví. Na předmětných dokumentech lze rozeznat celkem tři varianty podpisu jedné osoby, vznikly tak pochybnosti, kdo podkladové listiny podepsal, jakož i o pravosti listin a době jejich vzniku. Ohledně nekontaktnosti společnosti NIFAP je uvedeno, že v řízení to není finanční úřad, který by měl důkazní břemeno ohledně prokázání oprávněnosti žalobcem uplatněného nároku na odpočet, ale tím je žalobce. Pokud se finanční úřad z vlastní iniciativy pokoušel ověřit některá plnění u společnosti NIFAP (bezúspěšně), pak tuto skutečnost nelze klást k tíži finančního úřadu, neboť tato okolnost má nepříznivé následky pro žalobce (je odkazováno na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 181/2014-34). Ohledně pochybností týkajících se hotovostních úhrad za sporná plnění, kdy se jejich cena neshodovala s částkami žalobcem realizovaných výběrů z bankomatů, ani vysvětlení podané žalobcem tyto skutečnosti nestaví najisto. Samotný vklad členů družstva ve výši 700 000 Kč, nemůže prokázat, že dotčené faktury byly skutečně hrazeny v hotovosti, v dané věci chybí rozumné vysvětlení, proč byly faktury hrazeny hotovostně.

[8] V další části odůvodnění k další odvolací námitce je uvedeno, že není správné tvrzení žalobce, že by správce daně měl prokazovat domněnku, že pořízené úklidové služby mohli provádět zaměstnanci žalobce. V daném případě se jednalo pouze o úvahu vyjadřující pochybnosti o tom, že se sporná plnění uskutečnila tak, jak bylo deklarováno. Tato úvaha byla namístě za situace, kdy nebylo prokázáno, že dodavatelé sporných plnění měli zaměstnancem, kdy naopak žalobce sám zaměstnance měl, tito jeho zaměstnanci pracovali na týchž zakázkách, nebylo však prokázáno, v jakém rozsahu, práce vlastních zaměstnanců pak měla být vyfakturována současně stejnému odběrateli ISS Facility.

[9] V odst. 52 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce je v registru zaměstnavatelů od 1. 8. 2015, a v předmětném období u něj bylo evidováno celkem 17 zaměstnanců, což je v rozporu s údajem, který žalobce poskytl správci daně při ústním jednání dne 1. 4. 2016, kdy sdělil, že má jen 14 zaměstnanců, tento počet se navíc od data registrace do dne poskytnutí informace od České správy sociálního zabezpečení prakticky neměnil (pouze v průběhu září 2015 měl o jednoho zaměstnance navíc).

[10] Obecněji k celé věci žalovaný uvádí závěr v odst. 30 napadeného rozhodnutí, že na předložených sporných dokladech není uveden rozsah a předmět sporných plnění, společnost NIFAP na výzvu finančního úřadu nereagovala, družstvo KOLOS na výzvu finančního úřadu sice reagovalo, nicméně byla předložena pouze část požadovaných dokladů a písemností, konkrétní informace o obchodní spolupráci s žalobcem poskytnuty nebyly, z informací poskytnutých Českou správou sociálního zabezpečení finanční úřad zjistil, že v předmětném období nebyli u družstva KOLOS evidováni žádní zaměstnanci a u společnosti NIFAP pouze jedna osoba, která je jejím jednatelem, což je v rozporu s tvrzením žalobce, že plnění měli provádět zaměstnanci těchto dodavatelů, některé faktury (č. 2015-223-225) měly být hrazeny v hotovosti, přestože je na nich uvedeno hrazeno převodem, u bezhotovostně hrazených faktur (č. 2015/085 a č. 2015/221 a 222) pak neodpovídají částky na výpisu z bankovního účtu částkám uvedeným na fakturách, zároveň byly zjištěny nesrovnalosti na výdajovém dokladu k faktuře č. 2015/221, který měl prokázat hotovostní doplacení vyfakturované částky, na předložených písemnostech (smlouvy, objednávky, dodací listy, předávací protokol ze dne 30. 11. 2015) se neshoduje podpis předsedy žalobce s jeho podpisy na předložených plných mocích a podpisy na zakladatelských listinách odvolatele.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Při posouzení podané žaloby soud obecněji uvádí, že žalobce vytrhuje podle názoru soudu značně nepodstatné jednotlivosti a napadá jejich obecnější působení, což však nebylo hlavním rozhodovacím důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo. Soud proto obecněji odkazuje na komplexní odůvodnění napadeného rozhodnutí, které hodnotí mnohem více skutečností, než které žalobce v žalobě napadá. V žalobě pak žalobce napadá tu část odůvodnění, která reaguje na jeho

odvolací námitky, a činí z ní zobecňující závěry, které však z odůvodnění neplynou – vždy je uvedeno, že se jedná o vysvětlení reagující na podaný opravný prostředek.

[13] Dále je nutné uvést k první části žaloby, že ta je ve správním soudnictví neprojednatelná pro svou velkou obecnost. V této části žaloby žalobce v podstatě pouze cituje jednotlivá ustanovení, která navíc vůbec v této správní (daňové) věci nebyla aplikována, neboť řízení bylo vedeno podle daňového řádu, nikoliv správního řádu. Samotné tyto právní normy vylučují aplikaci správního řádu na daňové řízení, v tomto směru je situace v současné době celkem již konzistentní, a ani judikatura jí nijak nezpochybňuje. Soud se tak k této části žaloby nebude dále vyjadřovat, neboť není k čemu, když není konkrétně napaden postup v tomto řízení nebo konkrétní rozhodovací důvod.

[14] V další části žaloby žalobce nejprve uvádí, že žalovaný poukazuje na rozpor mezi počtem zaměstnanců evidovaných Českou správou sociálního zabezpečení a údaje, který poskytl při ústním jednání dne 1. 4. 2016. Žalobce sám uvádí v žalobě, že tento rozpor nijak neovlivňuje nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, takže není dost dobře jasné, o jaký žalobní bod by se mělo jednat, pokud nemá souvislost s předmětem věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že ani žalovaný nepovažoval tento rozpor za nijak podstatný pro samotné posouzení věci. Tím je prokázání skutečností, které žalobce uváděl v daňovém přiznání, a které je povinen sám prokázat, a tím jsou konkrétní zdanitelná plnění, koncepci důkazního břemene v daňovém řízení pak žalovaný vyčerpávajícím způsobem popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud na něj odkazuje (žalobce v žalobě tyto skutečnosti nijak konkrétně nezpochybňuje, sám poukazuje velice obecně na zásadní rozhodnutí Soudního dvora Evropské Unie nebo Nejvyššího správního soudu, ale konkrétně neuvádí, co by z těchto závěrů mělo dopadat na tuto věc). Je pak na něm, jak tyto skutečnosti prokáže, pokud uvádí v žalobě velice obecná vysvětlení, jak fungují úklidové práce v různých objektech, pak se jedná o obecnou informaci, která těžko může mít vliv na to, co a jakým způsobem žalobce v řízení prokazoval. V dané věci není podstatou sporu to, jak probíhají úklidové práce, případně jaké pracovní síly je provádějí, ale to, zda žalobce prokázal uskutečnění zdanitelných plnění, tedy že tato plnění od svých konkrétních dodavatelů přijal. Je tak nepodstatné tvrdit odhady a okolnosti, zda tyto prostory byly jemu a jeho dodavatelům známy, ale o jaká plnění se jednalo, což v daném případě byly úklidové práce a služby (jak jsou označeny ve fakturách). Je bez významu, jak probíhal smluvní vztah mezi žalobcem a jeho dodavatelem při realizaci těchto služeb (tedy kdo z těchto subjektů měl jakou povědomost o rozsahu úklidu, včetně nutnosti počtu osob, které tyto práce provádějí), ale zda žalobce tato plnění od svých dodavatelů přijal, jak již bylo uvedeno. Tuto skutečnost musí žalobce v daňovém řízení prokázat, neboť on svým daňovým úkonem (podáním daňového přiznání) uplatňuje svůj nárok, který tímto úkonem sám vymezil.

[15] Tato část žaloby podle názoru soudu shora uvedený závěr, který je plně v souladu se zákonem i judikaturou, neustále nerespektuje a uvádí okolnosti a skutečnosti, které pro něj podstatné nejsou a které uskutečnění plnění neprokazují. To je možné uvést jak o velice obecných tvrzeních o tom, kolik pracovních sil je nutné ke splnění smluvního závazku (což není předmětem tohoto řízení), nebo tvrzení, že by úklid měli provádět jen pracovníci žalobce, že by jeho smluvní partneři nepožadovali sdělení, kdo úklid prováděl (pravděpodobně jsou myšleny další osoby, s nimiž byl žalobce ve smluvním vztahu), nebo

za jaké provedené práce tito smluvní partneři měli platit. Nic takového hodnoceno nebylo a ani být nemůže, neboť soud znovu uvádí, že předmětem věci nejsou smluvní závazky žalobce či jeho schopnost je splnit svými pracovními silami, ale uskutečnění zdanitelných plnění od dodavatelů žalobce (úklidové práce a služby od subjektů NIFAP, s.r.o., a KOLOS družstvo). To je předmět i rámec celé věci, neboť tato plnění žalobce uplatnil u správce daně, a uskutečnění těchto zdanitelných plnění (které jsou konkrétněji uvedeny v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku) musí žalobce prokázat, nikoliv své smluvní vztahy s dalšími (třetími) subjekty či obecnou praxi pro provádění opakujících se úklidových služeb bez konkrétnějšího vymezení ke sporným plněním.

[16] Pokud žalobce namítal, že žalovaný mu vytýká přílohy daňových dokladů, které neměli podpis nebo jména pracovníků, kteří úklid prováděli, kdo výkaz sestavil a co přesně se uklízelo, pak žalobce nikde neuvádí, jaký by to mělo mít vliv na shora uvedený závěr. Tyto skutečnosti žalovaný zjevně uváděl pouze jako doplňující při svých pochybnostech o pravosti těchto listin, což výslovně v odůvodnění i uvedl (které za takového stavu má i soud, neboť není běžné, aby jedna fyzická osoba používala v relativně krátkém časovém úseku různé podpisy a velice vágně to odůvodňovala tím, že po ní úřady požadují podpis v latince, což žádný český právní předpis nestanoví). Velice obecné tvrzení, že nebyla akceptována příloha, na kterou odkazuje daňový doklad, je tak nekonkrétní, že na ní nelze blíže reagovat. Tvrzení žalobce, že rozsah úklidových služeb jeho smluvní partner akceptoval a služby mu uhradil, pak opět tvrdí něco, co pro posouzení věci nemá význam, neboť předmětem této daňové věci není spor o úhradě za provedené služby mezi dvěma soukromými subjekty, ale v užším posouzení uskutečnění zdanitelného plnění spočívající v poskytnutí úklidových prací a služeb dodavateli žalobce.

[17] Totéž je možné uvést u části žalobního bodu, že by pro něj nebylo praktické zapisovat a kontrolovat jména zaměstnanců úklidových služeb, a když jimi odváděné práce byly v pořádku, neboť nic takového po žalobci správce daně nepožadoval a na tomto závěru napadené rozhodnutí nestojí.

[18] Pokud žalobce uváděl, že mu žalovaný vytýkal uvádění čísel 85 a 88 v přílohách k daňovým podkladům, pak se pravděpodobně jedná o odst. 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedena číselná hodnota 85 u přílohy faktury č. 2015/223, kdy je uvedeno, že se jedná o neoznačený sloupec, a odst. 50 jako příloha faktury č. 2015/221. Z odůvodnění rozhodnutí neplyne, že by žalovaný tyto skutečnosti žalobci nějak vytýkal, jen je hodnotil v rámci podaných listin od žalobce. Pokud žalobce uvádí, že se jej měl žalovaný zeptat, co tato čísla znamenají, a že je to velmi jednoduché, neboť žalobce nakoupil od subdodavatelů služby za 80 nebo 85 Kč a prodal je za 85 nebo 88 Kč konečnému odběrateli, pak soud vůbec nevidí žádnou souvislost s odůvodněním rozhodnutí nebo nějakým konkrétním závěrem žalovaného. Tato část žalobního bodu je podle názoru soudu nesrozumitelná, a proto jí není možné hodnotit.

[19] V další části tohoto žalobního bodu žalobce opět velice obecně a zjednodušeně namítá, že důvodem pro k pochybnostem nemůže být způsob úhrady faktur, když většina byla hrazena bezhotovostně. To však žalovaný hodnotil, a nemůže se tak jednat o žalobní bod, neboť o takové okolnosti není spor. Ohledně namítaného odst. 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí soud uvádí, že v tomto odstavci je mj. zmíněn

výdajový doklad znějící na částku 436 Kč, když ten nebyl očíslován, neobsahoval podpis příjemce hotovosti, částka nebyla rozdělena na základ daně a daň. Pokud žalovaný v odůvodnění velmi obecně hovořil o všech náležitostech, když tento doklad nemusel mít rozdělený základ daně a daň, pak se jedná pouze o drobnou nepřesnost, která však nemá na posouzení tohoto dokladu velký vliv, neboť tento doklad neobsahoval i další náležitosti, které však již obsahovat měl (číslo, podpis příjemce hotovosti). Pokud žalobce uváděl, že výběry z bankomatu se nemusely shodovat s částkami na fakturách, pak tato část žalobního bodu je tak obecná, že se k ní soud nemůže konkrétněji vyjádřit, neboť jak uvedl shora při popisu napadených částí odůvodnění rozhodnutí, tento závěr nebyl podstatným důvodem pro vydání rozhodnutí. Totéž je možné uvést u velice obecné námitky, že žalobce vedl řádně účetnictví, neboť tato skutečnost není předmětem tohoto řízení.

[20] Při posouzení žalobcem vytýkaných okolností v tomto žalobním bodě soud dospěl k závěru, že žalobce vytrhuje z komplexního odůvodnění rozhodnutí jednotlivosti, které neměly samy o sobě velký vliv na rozhodovací důvod, přičemž z nich dovozuje obecné závěry, které však s věcí samou nesouvisejí. Soud tak má tento žalobní bod za nedůvodný.

[21] V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že na něj správce daně přenáší nedostatky státní správy při vedení veřejných rejstříků osob, při přihlašování k dani z příjmů nebo evidence u České správy sociálního zabezpečení. Soud ani důvodnost tohoto žalobního bodu neshledal, neboť nic takového z odůvodnění neplyne, a žalovaný zjevně při posouzení věci hodnotil skutečnosti, které musí prokazovat žalobce, o čemž jej dostatečně konkrétně poučil zejména ve vydané výzvě ze dne 22. 1. 2016, a žalobce tak na ně v rámci daňového řízení mohl reagovat. Po žalobci jako daňovém subjektu správce daně nepožadoval splnění povinností jiných subjektů ve vztahu k orgánům veřejné moci (přihlášení svých zaměstnanců k dani, zakládání listin do sbírky rejstříkového soudu), ale prokázání uskutečnění zdanitelných plnění, když žalobce předložil důkazy, které obsahovaly závažné nedostatky, o nichž byl žalobce výslovně a konkrétně v řízení poučen, čímž tyto listiny svou důkazní hodnotu o uskutečnění zdanitelných plnění měly značně oslabenu. Bylo tak na žalobci, poté co mu tuto skutečnost správce daně konkrétně sdělil, aby skutečnosti tvrzené v daňovém řízení prokázal jinými důkazními prostředky, které by plnění od konkrétních dodavatelů dokazovaly spolehlivěji. Z ničeho neplyne, že by žalobci nárok na odpočet nebyl přiznán ze shora uvedených důvodů, ale z toho důvodu, že žalobce uskutečnění konkrétních plnění od svých dodavatelů, tak jak je uplatňoval, neprokázal, a to ani po provedeném řízení a konkrétním poučení o pochybnostech o věrohodnosti jím předkládaných listin.

[22] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[23] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. března 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu